

KWINTANA (1) *sb f*

kwintana, [kwintarna].

Pierwsze a pochylone.

sg G kwintány. ◇ [A kwintárnę.]

Sł stp, Cn, Linde brak.

Drewniany manekin, w który uderzano kopia w czasie turniejów rycerskich (z włos. quintana):
[Sędziom było zbudowano majestat pole kwintarny, którzy sądzili, kto lepi uderzył. *RywKsięgi* 237].

Zwrot: »do kwintany (z drzewcem) biegać« [szyk zmienny]: A tak iż Włofzy máią tę łławę iákoby byli dobrei iezdcy [...] ktemu też iákoby do qwintany/ do pierścienia naylepiey biegać mieli
GórnDworz E3; [Na ten czas był Polak, pan Lacki [...] biegał z drzewem do kwintarny z jednym rycerzem. *RywKsięgi* 237.

[»łamać drzewa o kwintarnę«: przyjechali rycerze w maskarach, ubranych pięknie kilka księżąt z drzewcami, którzy łamali drzewa o kwintarnę, o pieniądze i o klenoty. *RywKsięgi* 237.]

JB